

14.6.2010

B7-0354/2010

PASIŪLYMAS DĖL REZOLIUCIJOS

siekiant užbaigti diskusijas dėl Tarybos ir Komisijos pareiškimų

pagal Darbo tvarkos taisyklių 110 straipsnio 2 dalį

dėl „ES 2020“ – Europos naujos darbo vietų kūrimo ir ekonomikos augimo strategijos

**Lothar Bisky, Nikolaos Chountis, Ilda Figueiredo, Patrick Le Hyaric,
Kartika Tamara Liotard, Marisa Matias, Willy Meyer, Miguel Portas,
Alfreds Rubiks, Eva-Britt Svensson, Kyriacos Triantaphyllides, Sabine
Wils**

GUE/NGL frakcijos vardu

Europos Parlamento rezoliucija dėl „ES 2020“ – Europos naujos darbo vietų kūrimo ir ekonomikos augimo strategijos

Europos Parlamentas,

- atsižvelgdamas į Komisijos 2009 m. lapkričio 24 d. darbinį dokumentą „Konsultacijos dėl būsimosios 2020 m. Europos Sąjungos strategijos“ (COM(2009)0647),
 - atsižvelgdamas į Komisijos tarnybų 2010 m. vasario 2 d. darbinį dokumentą „Lisabonos strategijos vertinimo dokumentas“ (SEC(2010)0114),
 - atsižvelgdamas į Komisijos 2010 m. kovo 3 d. komunikatą „2020 m. Europa. Pažangaus, tvaraus ir integracinio augimo strategija“ (COM(2010) 2020),
 - atsižvelgdamas į Europos Vadovų Tarybos aukščiausiojo lygio susitikimo, vykusio 2010 m. kovo 26 d., išvadas dėl 2020 m. Europos ir ekonomikos valdymo,
 - atsižvelgdamas į euro zonos valstybių ir vyriausybių vadovų 2010 m. gegužės 7 d. pareiškimą,
 - atsižvelgdamas į Ekonomikos ir finansų reikalų tarybos neeilinio susitikimo, vykusio 2010 m. gegužės 9–10 d., išvadas,
 - atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 110 straipsnio 2 dalį,
- A. kadangi per pastaruosius dešimtmečius iki pat 2007 / 2008 metų didėjanti pajamų ir gerovės paskirstymo nelygybė (didėjo pelnas ir gerovė, labai mažėjo nacionalinių pajamų darbo pajamų dalis) – pagrindinė didžiulio investicijų į finansų rinkas augimo ir vadinamųjų spekuliacinių burbulų susidarymo varomoji jėga (internetinė vadinamoji naujoji ekonomika (angl. *New Economy*), nekilnojamasis turtas ir t.t.);
- B. kadangi apskritai ES politika ir konkrečiai Lisabonos strategija sustiprino šias tendencijas, nes daugiausia dėmesio buvo skiriama konkurencingumui, išlaidų mažinimui, valstybės socialinio aprūpinimo sistemos ardymui, dar lankstesnėms darbo rinkoms, bendram rinkų liberalizavimui ir konkrečiai finansų rinkų reguliavimo panaikinimui,
- C. kadangi ES politika plačiąja prasme, taigi ir Lisabonos strategija, aštrino prieš kaimynines valstybes nukreiptą politiką, kurią įgyvendinant valstybės narės stengėsi pralenkti viena kitą ir daugelyje ES šalių sudarė sąlygas klestėti netvariai, skolomis pagrįstai vadinamajai burbulų ekonomikai, kuri lėmė didėjantį jų einamųjų sąskaitų deficitą ir taip pat keliose kitose ES šalyse lėmė netvaraus konkurencingumo skatinamą augimą, dėl kurio šiose šalyse susidarė didelis einamosios sąskaitos perteklius dėl atlyginimų defliacijos politikos bei sumažėjusios vidaus paklausos,

- D. kadangi Europos institucijos ir valstybių narių vyriausybės neskyrė pakankamai dėmesio didėjantiems ekonominiais skirtumams, atsiradusiems dėl šios konkurencijos euro zonoje ir 27 valstybių narių ES, nes buvo tvirtai, bet klaidingai įsitikinusios, kad ekonominį nestabilumą gali sukelti tik infliacija arba mokestinis neatsakingumas,
- E. kadangi dėl to Lisabonos strategijai ir ES projekto monetaristinei struktūrai tenka didelė dalis atsakomybės už finansų ir ekonomikos krizės atsiskleidimą ir už nepasiektus pagal Lisabonos strategiją numatytus tikslus, nes ši strategija ir ši struktūra panaikinus finansų rinkų reguliavimą sudarė sąlygas atsirasti nuvertėjusiam turtui ir vadinamiesiems spekuliaciniams burbulams taip pat ir realioje ekonomikoje; kadangi neįtikėtina, kad Lisabonos strategijos nesėkmę būtų galima paaiškinti tuo, kad valstybės narės netinkamai ją įgyvendino, trūko kontrolės ir panašiais dalykais,
- F. kadangi Europos Sąjungos vadovai, nors kaip įprasta kalbėjo apie bendrus Europos veiksmus ir solidarumą, tačiau pradėjo prieš kaimynines valstybes nukreiptą politiką, kurią įgyvendinant vyko nacionalinių sistemų, skirtų finansų sektoriui gelbėti ir atkūrimo fiskalinėms paskatoms užtikrinti, konkurencija; kadangi pagal 2008 m. gruodžio mėn. Tarybos priimtą Europos Sąjungos ekonomikos atkūrimo programą iki šiol nepasiekta labiau suderinto ES atsako į krizę; kadangi iki šiol įgyvendintomis bankų gelbėjimo ir paskatų priemonėmis suvisuomeninti finansų sektoriaus ir pramonės nuostoliai ir sumažinta recesija, tačiau nepradėtas atkūrimas;
- G. kadangi atkūrimo planai parengti neatsižvelgiant į lyčių aspektą ir kadangi daugumai moterų buvo ir tebėra neleidžiama dalyvauti priimančias sprendimus dėl ekonomikos ir finansų atkūrimo priemonių; kadangi įvairios skatinimo priemonės turi skirtingų pasekmių moterims ir vyrams; kadangi pirmuoju krizės etapu buvo itin paveikti ekonomikos sektoriai, kuriuose dominuoja vyrai (pvz., automobilių pramonė, statybų pramonė ir kt.), akivaizdu, kad vidutinės trukmės ir ilgalaikės padidėjusio valstybės įsiskolinimo pasekmės turės labai didelių pasekmių sektoriams, kuriuose daugiausia dirba moterys, ir ypač viešojo sektoriaus darbo vietoms, taip pat valstybės organizuojamoms ir (arba) valstybės dotuojamoms socialinėms, sveikatos ir priežiūros paslaugoms,
- H. kadangi 2009 m. Europos Sąjungoje BVP sumažėjo 4,1 proc.; kadangi šiais metais kai kuriose valstybėse narėse ekonomikos augimas vis dar bus neigiamas ir ES 2010 m. perspektyvose geriausiu atveju numatomas trapus ir vangus 0,7 proc. augimas 27 ES valstybėse narėse, o 27 ES valstybėse vidutinis nedarbo lygis pasieks dviženklį skaičių, darbo užmokestis bus įšaldytas ir toliau formuosis didelė privataus sektoriaus skola; kadangi privatusis sektorius dėl žemo pajėgumų naudojimo lygio, neaiškių ekonomikos perspektyvų ir nuolatinių problemų, susijusių su bendrovių galimybėmis gauti finansavimą, vis dar nepajėgus naujai investuoti,
- I. kadangi 2009 m. pabaigoje Europos Vadovų Taryba susitarė dėl krizės įveikimo strategijos ir 20 valstybių narių pradėjo taikyti deficito mažinimo procedūras, reikalaujama, kad šios valstybės iki 2013–2014 m. arba anksčiau iki 3 proc. BVP sumažintų biudžeto deficitą; kadangi dauguma valstybių narių jau pradėjo mažinti atlyginimus ir įgyvendino griežtą viešojo sektoriaus išlaidų mažinimą, mažindamos viešojo sektoriaus darbo užmokestį ir pensijas, mažindamos viešųjų paslaugų apimtį ir jas privatizuodamos, taip pat pritaikė PVM, socialinio draudimo įmokų didinimo priemones ir

priemonės nustatytam pensiniam amžiui ilginti,

- J. kadangi ES krizės įveikimo strategija ir finansų sektoriaus elgesys atskleidė giliai įsišaknijusį cinizmą: deficitas ir viešojo sektoriaus skola yra labai dideli visų pirma todėl, kad vyriausybės gelbėjo finansų sektorių nuo jo vykdomos spekuliacijos pasekmių ir žalos, kuri šios pasekmės kėlė ekonomikai; kadangi finansų rinkos dabar prislėgė tas pačias vyriausybes, kurios visų pirma išgelbėjo šias rinkas, o vyriausybės užkrovė viešojo sektoriaus skolos tiems patiems finansų sektoriaus skolintojams išmokėjimo našta eiliniams gyventojams – darbininkams, pensininkams ir kt., kurių darbo vietų skaičius, atlyginimai, socialinės išmokos ir teisės mažinami,
- K. kadangi Komisija savo stabilumo ir konvergencijos programų 24 ES valstybėse narėse vertinimuose, pateiktuose 2010 m. kovo 17 ir 24 d. bei 2010 m. balandžio 14 d., daugumą iš šių valstybių narių ragino dar labiau mažinti viešojo sektoriaus išlaidas ir vykdyti daugiau struktūrinių reformų; kadangi Komisija pasiūlė nustatyti mechanizmą, pagal kurį planuojant valstybių narių vidutinės trukmės laikotarpio biudžetus deficitas būtų prižiūrimas dar griežčiau; kadangi pavasarį vykusio Tarybos susitikimo išvadose dėl ekonomikos valdymo taip pat raginama naudotis Sutarties (SESV) 136 straipsniu, kaip priemone griežtesnei biudžeto kontrolei pasiekti, ir daugiausia dėmesio skirti neatidėliotinoms konkurencingumo ir mokėjimų balanso gerinimo problemoms spręsti,
- L. kadangi dėl tokio fiskalinio taupymo, kurio reikalavo Komisija ir Taryba ir kurį vykdo dauguma valstybių narių, padidėjo defliacinis spaudimas vis dar trapiai ir sustingusiai ekonomikai, griaunamos savaiminio stabilizavimo priemonės, pvz., socialinės apsaugos sistemos ir viešosios investicijos, kurios veiksmingos siekiant atsilaikyti nuosmukiui, ir keliama rizika pastūmėti ekonomiką atgal į recesiją, taigi taip pat griaunamos visos viltys, kad viešojo sektoriaus skola sumažės ir bus pasiektas fiskalinis konsolidavimas,
- M. kadangi šiomis aplinkybėmis Europos Komisija, demonstruodama savo tariamą realios padėties suvokimą, pasiūlė penkis naujosios 2020 m. ES strategijos tikslus; kadangi šie tikslai daugiausia pagrįsti ankstesniais Lisabonos strategijos tikslais; kadangi pavasarį vykusiame ES Tarybos susitikime nepasiekta susitarimo dėl tikslų, susijusių su mokyklos nebaigiančiais asmenimis ir su aukštuoju mokslu, taip pat su skurdo ir socialinės atskirties mažinimu; kadangi tai kelia nuostabą turint mintyje valstybių narių vyriausybių ir Tarybos ugingą retoriką apie būtinybę investuoti į žmones ir jų kvalifikaciją ir apie rimtą skurdo problemos sprendimą 2010 m., t.y. Europos kovos su skurdu metais,
- N. kadangi įgyvendinant ES įvairių sričių politiką, Lisabonos strategiją ir ypač 2020 m. ES strategiją iš esmės nesprendžiamas demografinio kitimo klausimas ir su tuo susiję vienu metu kylantys erdviniai pasikeitimai (kuriems būdingi greitos urbanizacijos modeliai, taip pat nacionalinės demografinės tendencijos, kurios numatomos miestų lygmeniu),

Bendrosios pastabos dėl strategijos „Europa 2020“ ir ES ekonomikos valdymo

- 1. pabrėžia, kad dėl žiaurios monetaristinės ES krizės įveikimo strategijos valstybės narės negalės pasiekti fiskalinio konsolidavimo, nes dėl jos susilpnės savaiminio stabilizavimo priemonės, pvz., socialinė apsauga ir viešosios investicijos, mažės darbo užmokestis ir dėl to mažės vidaus paklausa, taip pat pajamos iš mokesčių; pabrėžia, kad dėl Tarybos pasiūlyto ES ekonomikos valdymo pagal minėtas gaires atsiras socialinis regresas, toliau

silpnės ekonomika ir destabilizuosis Europos integracija bei demokratija;

2. pabrėžia, kad vykdant tokį griežtą fiskalinį taupymą bus neįmanoma pakankamai investuoti į ekologiškesnę ekonomiką, naujų darbo vietų kūrimą, švietimo gerinimą, kvalifikaciją ir kompetenciją, kovą su skurdu ir socialine atskirtimi siekiant įgyvendinti strategijos „ES 2020“ tikslus ir išspręsti uždavinius, nepaisant to, ar tikslai, kurios Taryba galbūt pagaliau parengs 2010 m. birželio mėn., bus ambicingi ar ne; taigi mano, kad strategija „ES 2020“ iš pat pradžių pagrįsta tuščiais pažadais ir kad galbūt neverta vykdyti nacionalinių reformų programų metinių persvarstymų;
3. mano, kad strategijai „ES 2020“ trūksta ambicingų siekių palyginti net su nepavykusia įgyvendinti Lisabonos strategija; griežtai kritikuoja tai, kad strategijoje „ES 2020“ visai nesprenžiamas moterų lygybės klausimas; pabrėžia, kad esant padėčiai, kai padidėjęs nedarbas, strategijoje nepateikiamas aiškus planas, kaip veiksmingai nedarbą sumažinti taikant ekonomikos ir užimtumo politikos priemones, skirtas tvariai plėtrai ir visos darbo dienos užimtumui skatinti;
4. pabrėžia, kad įgyvendinant Lisabonos strategiją daugiausia dėmesio skirta ne jos tikslams siekti, bet siekta laikytis neoliberalios dogmos: šiaurės šalys ir Nyderlandai darbo vietų kūrimo aspektu pasiekė geresnių rezultatų negu JAV ir užimtumo lygio aspektu (visų pirma pagal dirbančių moterų, vyresnio amžiaus darbuotojų skaičių ir kt.) pirmavo ES, o tuo pat metu pirmavo konkurencingumo, tvarumo aplinkos požiūriu ir mažo skurdo lygio sričių pasaulio reitinguose; mano, kad būtų buvę logiška skatinti didesnės visuotinės lygybės, socialines ir ekologines vertybes, politikos kryptis ir priemones, kurie, kaip Europos Sąjungos gairė, vis dar įtvirtinti šiaurės šalių modeliuose, tačiau Komisija ir Taryba vietoje to primygtinai reikalavo, kad minėtosios šalys didintų lankstumą darbo rinkose ir skatintų neoliberalias struktūrines reformas, neatsižvelgiant į tai, kad šios šalys pasiekė geriausių rezultatų;
5. pabrėžia, kad nepaisant tam tikros perteklinės retorikos apie pastangas siekti ekologiškesnės ekonomikos ir socialinės sanglaudos, neoliberali strategijos „ES 2020“ dvasia ir politikos kryptis lieka labai panašios kaip ir Lisabonos strategijos: didžiausias dėmesys skiriamas konkurencingumui, siekiama daugiau liberalizavimo bendrojoje rinkoje, skatinama tolesnė privatizacija naudojantis viešosiomis ir privačiosiomis partnerystėmis, atgaivinama verslumo dvasia, tarsi visos šios politikos kryptys nebūtų prisidėjusios prie ekonomikos krizės atsiradimo (pvz., neteisingai valdomo verslumo įtaka naujosios ekonomikos ir finansinių naujovių burbulų vystymuisi bei jų tolesniam sprogimui);

Siekiant nugalėti sąstingį, skatinti tvarią plėtrą ir kovoti su nedarbu artimiausius 3–5 metus būtini veiksmingi suderinti veiksmai.

6. pakartoja, kad fiskalines paskatas reikės taikyti artimiausius 3–5 metus siekiant įveikti ekonominį sąstingį ir parengti pirminę naujo užimtumo strategiją: naują, tvirtesnę ir tikslingesnę ES atkūrimo planą, kurio visose sudedamosiose dalyse bus atsižvelgiama į lyčių lygybės aspektą ir pagal kurį kasmet vienas procentas ES BVP bus panaudojama investicijoms į aplinkos apsaugos, socialiniu ir ekonominiu požiūriais tvarią plėtrą, teisingumui ir visos darbo dienos užimtumui užtikrinant tinkamą darbą skatinti, taip pat ekologiškesnei ekonomikai, socialinei gerovei, skurdo ir socialinės atskirties mažinimui ir

didesnei socialinei ir teritorinei sanglaudai visoje ES skatinti; pabrėžia, kad taip pat ir valstybių narių lygmeniu būtina taikyti panašias priemones, kurias reikia nuosekliai derinti su valstybių narių ir ES lygmens veiksmais;

7. pabrėžia, kad tik tvirtas ekonomikos atkūrimas ir kokybiškas augimas tinkamo ir aukštų standartų užimtumo srityje gali užtikrinti, kad bus galima sumažinti viešojo sektoriaus deficitą ir viešojo sektoriaus skolą per vidutinės trukmės laikotarpį; pabrėžia, kad Stabilumo ir augimo paktas 2008 ir 2009 m. iš tiesų nebuvo taikomas tam, kad valstybės narės galėtų pradėti savo atkūrimo programas; primygtinai reikalauja, kad Stabilumo ir augimo paktas nebūtų taikomas;
8. siūlo, kad siekiant sukurti tvarias ekologiškas ir nekenksmingas deklaruotas darbo vietas investicijas pagal naują ES atkūrimo planą ir valstybių narių atkūrimo iniciatyvas reikėtų nukreipti į tvarios plėtros sritį, pvz., energijos taupymui ir atsinaujinantiems energijos ištekliams, švariai gamybai ir atliekų prevencijai, tvariai miestų plėtrai ir būstams, ekologinei žemdirbystei, tausiai žuvininkystei ir ekosistemų išsaugojimui, vandens ir išteklių naudojimo efektyvumo gerinimui, ginklų pramonės pakartotinei konversijai, viešųjų paslaugų plėtrai ir gerinimui, švietimui, sveikatos priežiūrai, ilgalaikiai priežiūrai, socialinėms paslaugoms ir socialinei ekonomikai, komunalinių būstų statybai remti, priežiūros ir švietimo sektoriams, kovai su skurdu ir socialine atskirtimi;
9. pabrėžia, kad vienodos galimybės naudotis priežiūra – valstybinės socialinės paramos modelio, pagrįsto solidarumu ir lygybe, ramstis ir kad ES ekonomikos ir mūsų gerovės valstybių ateitis labai priklausys nuo to, kaip bus organizuojamas vis augančių priežiūros poreikių tenkinimas; pabrėžia, kad šiuo metu mūsų visuomenėje priežiūros darbas yra svarbi ir oficialios, ir neoficialios ekonomikos dalis; priežiūros darbą dažniausiai dirba moterys, dažnai netinkamomis darbo sąlygomis ir (arba) be tinkamo saugumo; ragina, kad 2020 m. strategijoje būtų atsižvelgiama į priežiūros ekonomiką siekiant pagerinti darbo sąlygas ir paremti viešųjų tarnybų teikiamą priežiūrą ir suteikti vienodas galimybes visiems ja naudotis;
10. siūlo, kad dalis atkūrimo plano investicijų programų turėtų būti visų pirma skiriamos pramonės šakoms, kurias labiausiai paveikė krizė siekiant, kad būtų patenkintas visą darbo dieną trunkančio deramo užimtumo poreikis: kaip antai automobilių pramonės pavertimas tvaraus transporto paslaugų pramone, geležinkelio tinklų plėtimas ir visus punktus apimančių ir visapusių regioninių traukinių paslaugų teikimas (Geležinkelių Europos 2025 programa), ekologiškos laivų statybos skatinimas ir atsižvelgiant į tai plieno pramonės stabilizavimas; primygtinai reikalauja, kad ES ir valstybės narės vykdydamos šią pertvarką taikytų priemones, skirtas darbo vietoms išlaikyti, mokymui, perkvalifikavimui ir kvalifikacijos kėlimui, taip pat susijusių pramonės šakų darbuotojams užtikrinti perėjimą į kitą užimtumą;
11. pabrėžia, kad ES ir valstybės narės turėtų taikyti priemones, kuriomis būtų tikslingai ir demokratiškai kontroliuojamas viešasis investicijų, skirtų pagal naują atkūrimo planą šioms labiausiai krizės paveiktiems ekonomikos sektoriams, naujai atsiradusioms tvarios pramonės šakoms ir paslaugoms, taip pat nepalankioje padėtyje esantiems regionams, valdymas; reikalauja, kad tie, kam šios investicijos daro poveikį, aktyviai dalyvautų; pabrėžia, kad tada, kai valstybės narės sunkumų patiriančioms įmonėms teikia paramą,

kapitalo atstatymą ir garantijas, tai turėtų atitinkamai atsispindėti kaip didesnė valstybinių akcijų balsavimo teisė ir didesnė būsimo pelno dalis ir turėtų būti naudojama siekiant daryti įtaką numatant įmonės investavimo strategijas; pabrėžia, kad valstybės narės turėtų įgyvendinti priemones, kuriomis būtų stiprinama ekonominė demokratija, keičiamas įmonių valdymas siekiant sustiprinti darbuotojų, profsąjungų ir vartotojų poziciją ir socialinį bei ekologinį aspektus priimant strateginius bendrovių ir viešųjų paslaugų pasirinkimus;

12. siūlo, kad strategijos „ES 2020“ pavyzdinės iniciatyvos dėl veiksmingo išteklių naudojimo Europoje, dėl inovacijų Sąjungoje ir dėl pramonės politikos, kurias Komisija pasiūlė naujų įgūdžių ir darbo vietų kūrimo darbotvarkėje, turėtų būti glaudžiai susijusios su naujuoju ES atkūrimo planu, perplanuotos ir modernizuotos taip, kad remtų tvarų vystymąsi;
13. pabrėžia, kad sutrumpintos darbo dienos priemonės, kurias kai kuriose valstybėse narėse rėmė socialinės apsaugos sistemos, 2009 ir (arba) 2010 m. buvo veiksmingos siekiant riboti nedarbą ir užtikrinti darbuotojams užimtumą bei atlyginimą; ragina ES ir valstybes nares skatinti visų darbuotojų darbo laiko trumpinimą nemažinant atlyginimo ir skatinti kurti papildomas darbo vietas tam, kad nedidėtų darbo krūvis, o tai galėtų būti pasiekama mažinant paramą verslui pereinamuoju laikotarpiu, kol ekonomika patiria sąstingį;
14. ragina ES ir valstybes nares skatinti darbo ir nedarbo laiko derinimą, o tai geriausia galima pasiekti atnaujinant standartinio užimtumo modelį: kaip bendrą standartą įvedus sutartis dėl nuolatinio darbo trumpesnę darbo dieną, taip pat nustatčius darbo ne visą darbo dieną standartus tam, kad pageidaujantiems dirbti ne visą darbo dieną (15–25 val. per savaitę) būtų siūlomas pagrįstas ir socialiai apsaugotas darbas; pabrėžia, kad reikia suvienodinti nuolatinio darbo ir darbo ne visą darbo dieną sąlygas, susijusias su valandiniu darbo užmokesčiu, teise į švietimą ir mokymąsi visą gyvenimą, karjeros galimybėmis ir socialine apsauga;
15. pabrėžia, kad Europos užimtumo strategija ir integruotos gairės nauju 2010–2013 m. etapu neturi būti paremtos lankstumo ir užimtumo garantijų pusiausvyros principu, o turėtų vadovautis pagrindine tinkamo darbo koncepcija ir daug dėmesio turėtų būti skiriama darbo kokybės, didesnio socialinio saugumo ir socialinės įtraukties, esamų darbuotojų teisių stiprinimui ir naujų įtraukimui, geresnių atlyginimų ir saugumo darbe skatinimui, taip pat geresnio socialinės rizikos valdymo ir darbo bei nedarbo laiko suderinimo rėmimui; reikalauja, kad valstybės narės imtųsi veiksmingų priemonių ir palaipsniui panaikintų nepatikimą ir nestandartinį darbą;
16. primygtinai siūlo Tarybai ir Komisijai numatyti Europos jaunimo garantijas, kurios kiekvienam jaunuoliui ES užtikrinant galimybę gauti tinkamo ir pakankamai gerai apmokamo bei jo kvalifikaciją ir įgūdžius atitinkančio darbo pasiūlymą, praktiką, papildomus mokymus arba darbą ir mokymąsi iš karto, kai tik netenka darbo;
17. mano, kad darbo užmokesčio mažinimas ir padėtis, kai Europos darbuotojai priversti mažinti vienas kito uždarbius, paskatins defliaciją, sumažins perkamąją galią ir vidaus paklausą, taip pat padidins riziką, kad ekonomika vėl pateks į recesiją; reikalauja nustatyti veiksmingas minimalaus darbo užmokesčio ribas, kurios būtų darbo rinkų žemutinės ribos (minimalus darbo užmokestis ir papildomai atlyginimo, už kurį galima pragyventi, ribos) ir taip pat darbo rinkų aukščiausią ribą (maksimalaus atlyginimo, kuris būtų, pvz., 20 kartų

didesnis už vidutinį atlyginimą, ribas), įgyvendinti vienodo elgesio ir vienodo užmokesčio už vienodą arba vienodos vertės darbą toje pačioje darbo vietoje principą, taip pat leisti kelti atlyginimą kompensuojant infliaciją, našumo didėjimą ir taikant svaresnį perskirstymo komponentą;

18. mano, kad ES ekonomikos valdymas turėtų kruopščiai spręsti einamosios sąskaitos disbalansą 27 valstybių narių ES, kai pietinės ir rytinės Europos šalys turi didesnį sąskaitos deficitą, o pvz., Vokietija, Austrija ir Nyderlandai turi didelį einamosios sąskaitos perteklių; pabrėžia, kad šalys, turinčios sąskaitos perteklių, turėtų pakreipti savo ekonomikos vystymąsi taip, kad padidintų vidaus paklausą ir sustiprintų savo šalies ekonomiką; siūlo įsteigti atsiskaitymo sąjungos mechanizmą 27 valstybių narių ES, kurį taikant perteklių turinčios šalys privalėtų mokėti teigiamas palūkanas deficito šalims, taip sudarydamos joms galimybių investuoti į gamybos modernizavimą, paslaugas ir infrastruktūrą, našumo didinimą ir sumažinti einamosios sąskaitos deficitą;
19. pabrėžia, kad pagal Komisijos sąmatą 27 valstybių narių ES valstybės skola 2011 m. vidutiniškai padidės iki 84 proc. ar daugiau, nepaisant valstybių narių fiskalinio konsolidavimo pastangų; pabrėžia, kad pastarieji įvykiai ir galimybė, kad Graikijai nepavyks išvengti bankroto, galėtų paskatinti blogiausio atvejo scenarijų, kai kitos valstybės narės įsiskolintų, taip suskaldydamos euro zoną; mano, kad siekiant atremti šį scenarijų reikia nedelsiant parengti „planą B“ ir kad šis planas turėtų būti paremtas politika, kurią sudarytų derybos su bankais ir finansų institucijomis dėl valstybės skolos atidėjimo ir perskirstymo, taip pat drąsūs veiksmai taikant neįprastas ECB priemones siekiant padidinti jo balansą ir paversti pinigais skolą perkant valstybines obligacijas ir taikant struktūrinių operacijų kompleksą tam, kad būtų išvengta ekonomikos žlugimo;

Nauji lėšų šaltiniai ir naujas reguliavimas siekiant tvaraus atkūrimo

20. ragina Tarybą padidinti Europos investicijų banko (EIB) ir Europos rekonstrukcijos ir plėtros banko (ERPB) įgaliojimus, kad jų skolinimo politika apimtų didelę Europos atkūrimo plano dalį (pvz., įskaitant tvarios pramonės politiką ir t. t.);
21. ragina Tarybą nustatyti bendrą ES obligaciją, kurią išleistų Europos investicijų bankas ir už ją bendrai garantuotų ES 27 valstybių narių vyriausybės ir kuri būtų paremta nacionalinėmis pajamomis iš mokesčių, taip pat jos likvidumą paremtų Europos centrinis bankas, taikydamas 1 proc. palūkanų normą; pabrėžia, kad ši bendra ES obligacija turėtų būti naudojama ne tik kovai su finansinėmis spekuliacijomis ir siekiant pašalinti dabartinę nacionalinės valstybės skolos palūkanų normų skirtumą, bet ypač siekiant finansuoti naująjį ES atkūrimo planą; pabrėžia, kad ne tik euro zonos šalys, bet ir visos valstybės narės galės naudotis lėšomis, gautomis naudojant bendrą ES obligaciją; mano, kad ES ir valstybės narės, vykdydamos finansines investicijas per EIB ir nesiskolindamos privataus kapitalo rinkose, sutaupytų pinigų, kuriuos galėtų panaudoti tolesnėms investicijoms skatinti;
22. pabrėžia, kad naudojantis tokiomis EIB vadovaujamomis viešosiomis investicijomis būtų galima pasiekti, kad užimtumas ir pajamos padidėtų nuo vieno iki dviejų su puse karto, ir tai suteiktų galimybę lėšomis, gautomis taikant šias priemones, dideliu mastu finansuoti priemones, kurių imtasi pagal ES atkūrimo planą;

23. pabrėžia, kad bet kokia finansinė parama valstybėms narėms naudojantis ES obligacija, turėtų būti susijusi su Europos socialinio modelio principais, griežtai atsieta nuo viešojo sektoriaus lėšų mažinimo, defliacinių atlyginimo užšaldymų ir kt., taip pat turėtų būti suplanuota per laiko tarpą taip, kad būtų išvengta prociklinio fiskalinio taupymo; ragina Tarybą atšaukti būtinų sąlygų reikalavimus, taikomus Graikijai, taip pat atitinkamus reikalavimus, taikomus Latvijai, Rumunijai ir Vengrijai teikiant neatidėliotinę ES ir TVF pagalbą;
24. ragina Tarybą nustatyti ES lygmens finansinių operacijų mokesčių (FOM) siekiant pažaboti spekuliaciją ir užtikrinti, kad finansų sektorius sąžiningai prisidėtų prie ekonomikos atkūrimo ir viešųjų gelbėjimo operacijų fiskalinės naštos perfinansavimo; pabrėžia, kad naujausių tyrimų duomenimis Europoje dėl bendro FOM, kurio dydis 0,1 proc., metinės pajamos galėtų padidėti 2,1 proc. BVP (maždaug 262 mlrd. EUR); siūlo, kad pajamos nuo bendro FOM turėtų būti naudojamos vystymuisi remti, antikrizinėms priemonėms ir tvariai plėtrai skatinti;
25. pabrėžia, kad bankai ir toliau turės visiškai ir tvirtas garantijas dėl valdžios sektoriaus subsidijų net po gelbėjimo operacijų ir vyriausybės garantijas (siekiančias iki 3 trilijonų eurų Europoje), tačiau tuo pat metu jie neturės mokėti už tai jokio mokesčio; ragina Tarybą pritarti sistemai, pagal kurią bankų įsipareigojimams taikomi balanso mokesčiai (neįkaitant indėlių); pabrėžia, kad vyriausybės, keisdamos mokesčio tarifą pagal balanso dydį, gali padidinti mokesčių dideliems bankams ir taip spręsti bankų tapimo pernelyg dideliais, kad būtų galima leisti jiems bankrotuoti, problemą;
26. ragina valstybes nars padidinti mokesčius už bankų ir valdytojų premijas, pajamų iš kapitalo (dividendų, palūkanų normų), kapitalo prieaugio ir didelio turto ir paveldimo turto mokesčius, naudojant iš to gautas pajamas valdžios sektoriaus valdomoms investicijoms didinti; pabrėžia, kad taip galima sustiprinti paklausos dinamiką ir įtraukti ją į ekologiniu ir socialiniu požiūriu tvaraus vystymosi strategiją tikintis per vidutinės trukmės laikotarpį sumažinti deficitą; pabrėžia, kad valstybės narės turėtų sumažinti išlaidas karinėms reikmėms ir subsidijoms, kurios susiję su žala aplinkai, tam, kad padėtų siekti fiskalinės konsolidacijos;
27. pabrėžia, kad papildomos lėšos naujam Europos atkūrimo planui turėtų būti sutelktos mažinant ES biudžetą, susijusį su karinėmis ir gynybos, branduolinės energijos ir branduolių sintezės, struktūrinių fondų projektų ir TEN projektų, kurie kenkia aplinkai, išlaidomis; taip pat mano, kad būtina nustatyti biudžetinės paramos priemones, skirtas toms šalims, kurių padėtis dėl krizės sunkesnė, ypač paspartinant Bendrijos lėšų išmokėjimą nereikalaujant nacionalinio bendro finansavimo; ragina Komisiją ir Tarybą šiuo metu, kol vyrauja sąstingis ir didelis nedarbas, pratęsti nustatytą taisyklių dėl valstybės paramos teikimo palengvinimą;
28. mano, kad finansų sektorius turėtų veikti pirmiausia visuomenės labui, sutikti su mažesne grąža, vadovautis rizikos vengimu ir siekti ilgalaikių tikslų, o ne trumpalaikio pelno; mano, kad reikia nedelsiant vykdyti bankininkystės sektoriaus socializaciją ir sukurti valstybės valdomą finansų polių (nacionalizuoti bankai, vietos ir regioniniai taupomieji bankai, kooperatyviniai bankai) tam, kad būtų galima nukreipti lėšas socialiniu ir aplinkos

aspektu naudingoms investicijoms siekiant užtikrinti aukštos kvalifikacijos darbus, kuriuose atsižvelgiama į darbuotojų teises; mano, kad turėtų būti vykdoma sprendimų dėl finansų sektoriaus kreditų politikos priėmimo proceso vieša demokratinė kontrolė ir, vadovaujantis demokratiniais principais, užtikrinamas darbuotojų ir vartotojų dalyvavimas;

29. reikalauja, kad būtų imtasi griežtų priemonių finansų rinkos spekuliacijai pažaboti; pabrėžia, kad nedelsiant reikia imtis neatidėliotinų priemonių ir uždrausti nepadengtų skolintų vertybinių popierių pardavimą ir prekybą kreditinių įsipareigojimų apsikeitimo sandoriais, taip pat įsteigti viešąją Europos reitingų agentūrą; pabrėžia, kad rizikos draudimo ir privataus kapitalo fondams reikėtų uždrausti veikti ES arba bent jau jų veiklą griežtai riboti, mokesčių lengvatų centrus uždaryti ir taip pat griežtai riboti pensijų fondų investicijas, leidžiant investuoti tik į vyriausybės obligacijas ir neleidžiant investuoti į rizikos draudimo ir privataus kapitalo fondus, užsienio valiutą, išvestines finansines priemones ir kapitalą; ragina Komisiją ir Tarybą sparčiau užtikrinti griežtesnį reguliavimą, susijusį su finansų sektoriaus kontrole;

Tolesnės pastabos dėl strategijos „Europa 2020“ tikslų ir politikos sričių

30. remia pirmininkaujančios Ispanijos pasiūlymą strategijoje „ES 2020“ nustatyti pagrindinį lyčių lygybės tikslą; reikalauja, kad į strategiją būtų įtrauktas atskiras skyrius dėl lyčių lygybės, papildantis lyčių aspekto įtraukimo principą; pabrėžia, kad tokia specialioje skyriuje turėtų būti įrašyti visi 2020 m. strategijos klausimai, kuriais siekiama konkrečiai prisidėti prie didesnės vyrų ir moterų lygybės, pvz., socialinės apsaugos sistemos persvarstymas siekiant panaikinti elementus, kurie lemia lyčių nelygybę, užtikrinti geresnes darbo sąlygas sektoriuose, kuriuose dirba moterys, sumažinti priverstinį darbą nepilną darbo dieną, užtikrinti lyčių lygybę mokymo ir švietimo požiūriu ir t. t.;
31. ragina tikslingai iki 0–5 proc. sumažinti atotrūkį tarp vyrų ir moterų atlyginimų iki 2020 m., taip pat nustatyti tikslus, susijusius su nuostatomis dėl priemonių, įperkamu, lanksčių ir aukštos kokybės priežiūros paslaugų visiems, ypač galimybės naudotis vaikų priežiūros paslaugomis, nustatant tikslą pasiekti, kad būtų patenkinta 70 proc. būtinų 0–3 metų vaikų priežiūros ir 100 proc. 3–6 metų vaikų priežiūros poreikių, reikalauja per tam tikrą strategijos „ES 2020“ įgyvendinimo laikotarpį, remiantis vykstančiu faktinių ar galimų priežiūros reikmių įvertinimu, numatyti specialius tikslus dėl kitų išlaikytinių priežiūros, įskaitant vyresnio amžiaus asmenis;
32. mano, kad pagrindinis strategijos „ES 2020“ tikslas pasiekti tam tikrą bendro užimtumo lygį (75 proc.) turėtų būti taip pat nustatytas moterų užimtumo srityje ir abu šie rodikliai turėtų būti skaičiuojami taikant visos darbo dienos ekvivalentus; siūlo papildomą tikslą perpus sumažinti nedarbą iki 2015 m.;
33. ragina nustatyti ambicingesnius pagrindinius klimato kaitos ir energetikos sričių tikslus; siekti sumažinti CO₂ išmetimą 40 proc. iki 2020 m. ir 80 proc. iki 2050 m., palyginti su 1990 m., taip pat padidinti iš atsinaujinančių energijos šaltinių gaminamos elektros energijos tiekimą 35 proc. iki 2020 m.; siūlo nustatyti specialius išmetamųjų dujų mažinimo tikslus transporto sektoriui, įskaitant aviaciją ir laivus; ragina nustatyti papildomus tikslus dėl išteklių naudojimo mažinimo ir atliekų prevencijos; atsižvelgdamas

į tai, pakartoja, kad reikia pradėti taikyti biologinės įvairovės gelbėjimo strategiją siekiant atkurti ekosistemas, ir kad reikia parengti tam tikrų sektorių, pvz., žemės ūkio, taip pat transporto, energetikos ir erdvinio planavimo, ekosisteminį pagrindimą; prašo išsamiai persvarstyti bendrąją žemės ūkio politiką siekiant skatinti kiekvienos šalies nepriklausomumą maisto požiūriu, mažinti maisto importą, teikiant pirmenybę vietos produkcijai ir vartojimui vietoje, net tai būdai spręsti klimato kaitos problemą;

34. apgailestauja dėl to, kad Komisija visiškai priskyre energijos išteklių, gamtinių išteklių ir žaliavų saugojimą būsimos mūsų pramonės ir ekonomikos konkurencingumo sričiai, ir dėl to poreikis juos išsaugoti tapo priklausomas nuo verslo interesų, nes verslininkai primygtinai teigs, kad priimtinos yra tik tos priemonės, kurios nedelsiant duoda pelną; ragina peržiūrėti švarios plėtros mechanizmą ir prekybos taršos leidimais sistemą, kuri šiuo metu kelia grėsmę siekti tikslo sumažinti CO₂ išmetimą ES ir visame pasaulyje;
35. ragina Tarybą pritarti pagrindiniam tikslui perpus sumažinti skurdą iki 2015 m.; labai apgailestauja dėl to, kad Komisija siekia sušvelninti savo ankstesnį pasiūlymą dėl Europos kovos su skurdu programos pavyzdinės iniciatyvos, pagal kurią šiuo metu turėtų būti užtikrinama, kad augimo ir darbo vietų nauda būtų dalinamasi tam, kad žmonės, patiriantys skurdą, turėtų galimybę aktyviai dalyvauti visuomenėje; reikalauja, kad ES vis dar būtinais siektų išnaikinti skurdą ir socialinę atskirtį, o ne tik padėti skurstantiems žmonėms prisitaikyti prie savo beviltiškos padėties suteikiant jiems šiek tiek geresnę galimybę naudotis paslaugomis;
36. primygtinai reikalauja parengti tikslingą kovos su skurdu ir socialine atskirtimi strategiją, ypač reikalauja nustatyti bendrą tikslą iki 2012 m. 50 proc. sumažinti vaikų skurdą ir siekti, kad iki 2015 m. gatvėse neliktų benamių, nustatyti ES tikslą dėl minimalaus atlygio (nustatyto įstatymu, pagal kolektyvines sutartis nacionaliniu, regioniniu arba sektorių lygmenimis) tam, kad būtų užtikrinamas atlyginimas, sudarantis bent 60 proc. atitinkamo (nacionalinio, sektoriaus ir t. t.) vidutinio atlyginimo, ES tikslą dėl minimalių pajamų sistemų ir įmokinių kompensuojamųjų pajamų sistemų teikiant finansinę paramą, prilygstančią bent jau 60 proc. vidutinių nacionalinių pajamų, ir dėl grafiko, kada šį tikslą turės pasiekti visos valstybės narės; pabrėžia, kad siekiant išnaikinti benamystę tinkamų būstų trūkumo problemą būtina spręsti Europos ir valstybių narių lygmenimis;
37. pažymi, kad per pavasario Tarybos susitikimą susitarta spręsti pagrindinių kliūčių, kurios stabdo augimą įgyvendinant strategiją „ES 2020“, problemą, be kita ko, ją spręsti toliau stiprinant bendrąją rinką; pažymi, kad Komisija planuoja nustatyti pagrindinių iniciatyvų šioje srityje iki 2012 m. rinkinį; griežtai kritikuoja tai, kad pagal Komisijos ir Tarybos vidaus rinkos strategiją norima sustiprinti jų liberalizacijos ir privatizacijos darbotvarkę; reikalauja išsamiai persvarstyti bendrosios rinkos strategiją, kurioje pagrindinis dėmesys turėtų būti skiriamas žmonėms, o ne didelėms įmonėms, nustatant tvirtą socialinį ir ekologinį aspektą, pagrįstą konkrečiais ir pamatuojamais tikslais, kurie atspindėtų darbuotojų, vartotojų ir MVĮ interesus;
38. griežtai kritikuoja Komisijos ir Tarybos išipareigojimą toliau įgyvendinti geresnio reguliavimo darbotvarkę, pagal strategiją „ES 2020“ naujai pavadintą pažangiu reguliavimu, kuriuo siekiama riboti viešosios valdžios institucijų reguliavimo pajėgumus; pabrėžia, kad ne tik skaudžios finansų krizės pasekmės parodė, kad nedelsiant reikia iš

pagrindų sustiprinti viešąjį reguliavimą; pabrėžia, kad reikia stiprinti būtinuosius tvarumo vertinimus aplinkos, socialinėje, lyčių ir lygybės tikslų srityse ir įvertinti veiksmų ir neveikimo kainą; pabrėžia, kad valstybės narės privalo turėti teisę nustatyti kainų kontrolę tam, kad galėtų koreguoti kylančias pagrindinių prekių kainas;

39. atkreipia dėmesį į pavasarį vykusio Tarybos susitikimo sprendimą nustatyti strategijos „ES 2020“ išorės dimensiją siekiant skatinti mūsų interesus ir pozicijas pasaulio scenoje dalyvaujant atvirose ir sąžiningose rinkose visame pasaulyje; perspėja dėl agresyvesnės ES prekybos politikos ir dar kartą pakartoja, kad reikia, jog prekybos politika atitiktų socialinių, aplinkos ir žmogaus teisių standartus tam, kad būtų išnaikintas skurdas, pasiekta tvarumo ir plėtros, taip pat sąžiningos ir lygiavertės prekybos tarp ES ir besivystančių šalių;

ES ekonomikos valdymas, Europos finansinės padėties stabilizavimo priemonė ir Tarybos diskusijos dėl Sutarties keitimo

40. kritikuoja darbo grupės, kuriai pirmininkavo Europos Vadovų tarybos ir ECOFIN tarybos pirmininkas, pasiūlymus dėl griežtos fiskalinės priežiūros ir dėl struktūrinės reformos priemonių siekiant spręsti konkurencingumo ir mokėjimų balanso gerinimo problemas euro zonoje;

41. atkreipia dėmesį į ECOFIN tarybos sprendimą, remiantis Sutarties 122 straipsnio 2 dalimi ir euro zonos valstybių narių tarpvyriausybiniu susitarimu, nustatyti Europos finansinės padėties stabilizavimo priemonę, kurios bendra suma sudarytų iki 500 mlrd. eurų, siekiant teikti finansinę paramą sunkumų patiriančioms valstybėms narėms; pritaria, kad stabilizavimo priemonė būtina siekiant atremti vadinamojo domino efekto pavojų dėl galimų euro zonos valstybių narių valstybių bankrotų; tačiau primygtinai siūlo, kad aktyvinimas ir pagalba pagal stabilizavimo priemonę būtų teikiama laikantis griežtų būtinų sąlygų remiantis reikalavimais, pagal kuriuos teikiama dabartinė ES ir (arba) TVF parama, ir kad TVF dalyvautų šios paramos finansavimo susitarimuose;

42. labai nepitaria Komisijos ir Tarybos ketinimui parengti sistemą dėl valstybių narių dar greitesnio fiskalinio konsolidavimo politikos, reikalauti iš Portugalijos ir Ispanijos itin svarbių papildomų konsolidavimo priemonių 2010 ir 2011 m. ir nustatyti griežtesnes euro zonos valstybių narių priežiūros taisykles ir procedūras, taip pat veiksmingesnes sankcijas, negu šiuo metu numatytos pagal Stabilumo ir augimo paktą; mano, kad ši politika lems tik didesnę defliacinę krizės didėjimą ir primes valstybėms narėms, patiriančioms ekonominių sunkumų, prociklinę ir antisocialinę politiką;

43. pabrėžia, kad Ekonomikos ir finansų reikalų taryba pažymėjo, kad būtina sparčiai pasiekti pažangą finansų rinkos reguliavimo ir priežiūros srityje, ypač dėl išvestinių vertybinių popierių rinkų ir reitingų agentūrų vaidmens, taip pat dėl didelio finansų sektoriaus indėlio į krizės kainą; ragina Komisiją ir Tarybą sparčiau teikti veiksmingus pasiūlymus šiuo klausimu;

44. džiaugiasi dėl to, kad neseniai persvarstyta makroekonominė politika TVF, kuris gina nuomonę, kad reikia atsisakyti privalomų sąlygų, susijusių su pernelyg griežtu fiskaliniu taupymu, liberalizavimu, privatizavimu ir reguliavimo panaikinimo politika, ir kuris siūlo

leisti vykdyti kapitalo judėjimo kontrolę ir nustatyti 4 proc. infliacijos tikslą; siūlo, kad ES pradėtų panašų savo makroekonomikos politikos krypčių ir ekonomikos valdymo persvarstymo procesą;

45. mano, kad bet kuriose prasmingose diskusijose dėl ES sutarties pakeitimo atsižvelgiant į krizę visų pirma būtina skirti dėmesį joje įtvirtintos monetaristinės struktūros atsisakymui: reikėtų panaikinti neveiksmingus Maastrichto kriterijus Europos pinigų sąjungai, nustatyti tikros konvergencijos kriterijus ir valstybių narių rėmimo priemones tam, kad jos pasiektų tuos kriterijus, atšaukti Stabilumo ir augimo paktą ir pakeisti jį Užimtumo ir tvarios plėtros paktu, pakeisti Europos centrinio banko statutą taip, kad jis taptų demokratiškai atskaitingas, ir panaikinti jo visišką nepriklausomybę, iš naujo nustatyti jo misiją, kad jis remtų tvarią harmoningą ekonomikos plėtrą, visišką užimtumą, finansinį stabilumą ir kainų bei valiutų keitimo kurso stabilumą, ir tai būtų tik kai kurie svarbiausi spręstini Sutarties pakeitimai;
46. atsižvelgdamas į diskusijas dėl bendrosios rinkos, reikalauja pradėti taikyti socialinės pažangos sąlygą pirminėje ES teisėje, pagal kurią nustatoma, kad pagrindinės teisės apskritai ir teisė streikuoti bei imtis kolektyvinių darbuotojų veiksmų, kolektyvinių derybų teisė ir kt. visada svarbesnės nei pagrindinės vidaus rinkos laisvės;
47. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Tarybai ir Komisijai bei nacionaliniams parlamentams.